

**UCHWAŁA NR X.196.2019
RADY MIASTA ZIELONA GÓRA**

z dnia 25 czerwca 2019 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Zielonej Górze.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz.506) oraz art. 229 pkt 3 i art. 238 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.¹⁾) **uchwała się, co następuje:**

§ 1.1. Skargę mieszkanki Zielonej Góry na działalność Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Zielonej Górze - **uznaje się za bezzasadną.**

2. Uzasadnienie jest zawarte w załączniku do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Zielona Góra.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEPRZEWODNICZĄCY RADY

Adam Maciej Urbaniak

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133.

Uzasadnienie

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zielonej Górze pismem z dnia 8 kwietnia 2019 r., przekazało do rozpatrzenia Radzie Miasta, jako organowi właściwemu, skargę mieszkanki na działalność Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Zielonej Górze. Skarga dotyczy nieotrzymania przez Skarżącą dofinansowania do sprzętu rehabilitacyjnego – stacjonarnego roweru do ćwiczeń z akcesoriami.

Rada Miasta Zielona Góra przychyliła się do stanowiska Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, która rozpatrywała skargę na posiedzeniu w dniu 17 czerwca 2019 r. i uznała skargę za bezzasadną z przyczyn wymienionych poniżej:

Skarżąca zwróciła się do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Zielonej Górze o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w sprawie zakupu stacjonarnego roweru rehabilitacyjnego z akcesoriami. Dyrektor MOPS przekazał, że lekarz specjalista potwierdził konieczność prowadzenia przez Skarżącą rehabilitacji w warunkach domowych, a Skarżąca prawidłowo skompletowała dokumenty, spełniając tym samym wszystkie wymogi formalne i merytoryczne do uzyskania wsparcia. MOPS poinformował Skarżącą, że dofinansowanie ze środków PFRON nie może obejmować kosztów transportu ani dodatkowych akcesoriów, takich jak mata stabilizująca czy pokrowiec na siodełko, ponieważ pomoc może dotyczyć wyłącznie sprzętu rehabilitacyjnego. W związku z powyższym, przyznano Skarżącej dofinansowanie w maksymalnej wysokości 80% wartości roweru. Jednocześnie Skarżąca została powiadomiona o konieczności potwierdzenia dalszej chęci realizacji zadania w terminie do 15 marca 2019 r., który następnie wydłużono do 31 maja 2019 r. W tym czasie Skarżąca miała pozyskać środki na pokrycie udziału własnego, który również nie może zostać opłacony ze środków PFRON. Przebieg sprawy na bieżąco monitorował Dział Pomocy Środowiskowej Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, dopuszczając możliwość udzielenia Skarżącej wsparcia finansowego na pokrycie wkładu własnego. Skarżąca nie zdecydowała się jednak na dalszą realizację wniosku. Podstawą dofinansowania do zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny jest umowa zawarta pomiędzy organem a osobą niepełnosprawną. Wzór dokumentu MOPS przesłał Skarżącej, która odmówiła zawarcia umowy o dofinansowanie i zwróciła się z prośbą o załatwienie sprawy na zasadach podobnych, jak w przypadku dofinansowania ze środków PFRON uczestnictwa w turnusie rehabilitacyjnym. Nie jest to jednak możliwe, ponieważ rozpatrywanie wniosków osób niepełnosprawnych i przyznawanie dofinansowania regulują przepisy prawa, a MOPS nie ma w tym zakresie dowolności. Zgodnie z treścią § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków PFRON (Dz. U. z 2015 r. poz. 926) podstawę dofinansowania zadań ze środków Funduszu stanowi umowa zawarta przez starostę (prezydenta miasta na prawach powiatu) z osobą niepełnosprawną lub jej przedstawicielem ustawowym. Mimo, że powyższe wyjaśniono Skarżącej, odmówiła podpisania umowy i dalsza realizacja wniosku nie była możliwa. W związku z powyższym, podjęto decyzję o cofnięciu przyznanego dofinansowania i negatywnym rozpatrzeniu wniosku.

Ponadto dyrektor MOPS poinformował także, że stanowisko MOPS w tej sprawie zostało podtrzymane w uzasadnieniu decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze z dnia 7 maja 2019 r., do którego Skarżąca zwróciła się o „załatwienie sprawy” w trybie jak przyznawanie dofinansowania do turnusów rehabilitacyjnych. W piśmie skierowanym do Skarżącej podkreślono, że tryb postępowania w dysponowaniu środkami z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych uregulowany jest przepisami prawa, których przestrzeganie przez organy administracji publicznej stanowi wymóg konstytucyjny, a organ nie może uznaniowo wybierać trybu przyznania dofinansowania. Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało prawidłowość działania

organu I instancji, czyli Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Skarżącą poinformowano, że nie można „zadośćuczynić jej żądaniu” w ramach kontroli instancyjnej.

Dyrektor MOPS przekazał także, że Skarżąca została poinformowana, o konieczności przeprowadzenia wywiadu środowiskowego w związku z jej wnioskami o udzielenie pomocy. Pouczono ją także, że w myśl art. 107 ust. 4a ustawy z 12 marca 2004 r. o *pomocy społecznej* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 z późn. zm.), niewyrażenie zgody na przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego przez osobę ubiegającą się o świadczenia z pomocy społecznej, stanowi podstawę do odmowy przyznania świadczenia. Pomimo to, Skarżąca nie zgodziła się na wizytę pracownika socjalnego. Dyrektor MOPS stwierdził jednoznacznie, że udzielenie pomocy Skarżącej nie było możliwe wyłącznie ze względu na jej brak zgody podpisania umowy oraz przeprowadzenie wywiadu, w związku z tym skargę uważa za nieuzasadnioną.

Pouczenie

Zgodnie z art. 238 § 1 zdanie 2 *Kodeksu postępowania administracyjnego* poucza się skarżącego o treści art. 239 § 1 Kpa, stanowiącego, że w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, uznana została za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności, organ właściwy do jej rozpatrzenia może, w odpowiedzi na tę skargę, podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.

WICEPRZEWODNICZĄCY RADY

Adam Urbaniak